

קרביץ

1

חרב

אני סורק את החדר. בין הבחורים אני מבחין באחד תמיר. רובנו בני ארבע-עשרה. אחדים בני חמש-עשרה. אם הוא נשאר כיתה, הוא עשוי להיות בן שש-עשרה לכל היותר. הוא אינו מדבר עם איש כרגע. אני ניגש אליו.

"אתה יכול להשקיף על כולם".

הוא שואל את עצמו אם התכוונתי למחמאה. שתיקתו היא לא תגובה להתבטאות חריגה שלי, נכון? אני מקפיד לא לדבר בלשון גבוהה, באופן שעלול להישמע מוזר באוזני בחורים שאינם רגילים להשתמש בה. אני משפשף את ידי ומשנה את כיוון השיחה. "אנחנו ה'ירוקים'". "ירוקים?" קולו נמוך.

"הבחורים החדשים. אלה שאפשר לתמרן".

אין תגובה.

"איך קוראים לך?"

"עדני".

"על שם העיר עדן". מידע מיותר, אשר! הוא יודע מה מקור שמו!
 נדמה לי שהוא מביט הצידה, כאדם המתכנן נסיגה.
 "אתה אשר, נכון?" שואל קול צלול מעברו האחר של השולחן, "אשר
 קרביץ", הוא מחייך לבחור שלצידו.
 עדני מביט בנו לסירוגין. הוא מנסה להבין מהי המשמעות של להיות
 אשר קרביץ, או מהן ההשלכות של הישיבה לידו.
 "מי אתה?" אני שואל את האחד שזיהה אותי. הוא מתחיל לחייך והרב
 נכנס. השיעור הראשון שלנו בישיבה. אלול. שמעתי שזה גם השיעור
 הראשון של הרב שפר בישיבה.
 אני מקשיב לו בחצי אוזן ושואל את עצמי מה הבחור לא הספיק
 לומר כי הרב הגיע; שאני הבן של הרב קרביץ ושל המורה קרביץ,
 האחד שטיבו אינו הולם את הפירמה? אני בוחן את הבחור. הוא מטופח
 בדיוק במידה הנכונה, אם יש דבר כזה. הוא אינו סובל מעודף משקל או
 מכחישות. הוא לא נמוך או גבוה באופן חריג. חולצתו בוהקת ומגוהצת
 היטב. נראית חדשה. שיניו ישרות כמו פרסומת של אורתודנט. שיערו
 בצבע שגרתי כמו חרוב.
 הוא נושא את מבטו ורואה שאני מסתכל עליו. הוא מרים גבותיו
 בשאלה. אני משפיל מבט לגמרא.
 לא חלפה שעה מאז שהתחלתי ללמוד כאן, ומצאתי מישו שאינו
 מחבב אותי.
 אשר, קח את עצמך בידיים! הדברים אינם מתנהלים כסדר. התוכנית
 היא להצליח.
 במשך השיעור איני מסתכל לכיוונו. שלא יחשוב שהוא מטריד את
 מחשבותיי. יש לי הרגשה שגם את זה הוא קולט.
 הנח לזה! יש כאן עוד בחורים. חרוב אינו קיים. הוא – עציץ. אני מוצא
 היסח דעת בצורת בחור שמסתכל לצדדים אף יותר ממני. הוא נראה
 כאילו צפוי משהו להזדחל לרגליו ולנסות לגנוב את שרוכיו או לנשוך
 את כף רגלו.
 בסוף השיעור הרב מחלק אותנו לחברותות על פי רשימה שברשותו.

ב'זמן חורף' נתחלק לחברותות בכוחות עצמנו, אחרי שכבר נכיר זה את זה.

מלבד בחור אחד, שאותו אני מכיר מהכיתה המקבילה מהתלמוד-תורה, איני מכיר כאן איש. אני שוכח מהאפשרות שאגלה שהחברותא שלי הוא חרוב.

אולי הרב כבר קרא בשמי?

"קרביץ ועדני".

משהו חם מועך קצת את הכתף שלי.

"זה אתה?" קול נמוך. דיבור איטי. אני מסתובב.

"עדני?" שאלה מיותרת.

הוא מהנהן.

"יופי!" אני שֵׁשׁ מסיבה שאינה מובנת לו. הוא בוחן אותי. אולי הוא

חושב שאני ציני.

"אני מתכוון – אני שמח שאנחנו חברותא. אל תבין אותי לא נכון".

הוא מסתכל עליי רגע בשקט. "מה 'יופי'?"

"שאנחנו חברותא!" זה מה שקורה כשאני מנסה להתרחק מאזורים

מביכים. אני נקלע למכתש של מבוכה.

"אתה לא רוצה להיות חברותא שלי?"

אני מבין שמוטב לפשט את הדברים בהקדם. "אתה – רוצה להיות

חברותא שלי?"

הוא בוחן אותי ואינו עונה מיד. אנחנו מוקפים בענן שיחות המתנהלות

בין הבחורים האחרים. אני רואה בזווית העין שהרב שפר יוצא מהחדר.

אם זכור לי נכון, אנחנו אמורים לעבור עכשיו לחדר האוכל. זה היום

הראשון ללימודים של הבחורים בשיעור א'. התחלנו קצת אחרי שאר

הבחורים. שיעור אחד, חלוקה לחברותות, וישר לארוחת צהריים.

אשר, תתמקד! הוא עדיין לא ענה לך. הוא בודק אותך. הוא עומד

להשיב בשלילה.

"שמע נא", אני פותח בחיפזון. כמו תמיד, אני מוצא את עצמי הרחק

ממעין התגובות הענייניות. אין לי מושג היכן הוא נמצא וכיצד מאתרים

אותו בשעת הצורך. אילו הוא היה בהישג ידי, חיי היו נראים אחרת. לחרוב לא הייתה סיבה לקרוא בשמי בטון שבו ביטא אותו, כי אשר קרביץ לא היה אשר קרביץ הזה – האחד שהוא אני. "אני יודע, משלב הדיבור שלי גבוה מזה שבו משתמשים רוב הבחורים. אני–"

"כן", הוא קוטע אותי.

"כן...?" אני שואל בהיסוס.

"כן".

איני יודע אם הוא מתכוון להגיד; 'כן, אתה משתמש בלשון מוזרה', 'כן, אני רוצה שנלמד ביחד', או את שני הדברים.